Р Е Ш Е Н И Е
№ 45010

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 80 състав,** в публично заседание на 12.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **9765** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Р. Б. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез пълномощник Еднолично адвокатско дружество „Ж.“, БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от адв. Д. Ж., срещу Решение № ПИ-272/28.07.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. (ТД на НАП – С.), с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане изх. № С260022-137-0002924/20.07.2026 г. на главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., в частта, с която е отказано прекратяване на принудителното събиране и отписване поради изтекла погасителна давност на установени и изискуеми публични вземания по позиции 1–19 по изпълнително дело № 22150008891/2015 г.

В жалбата и в представената по делото писмена молба и защита от 10.11.2026 г. жалбоподателят поддържа, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са материално незаконосъобразни. Навеждат се доводи, че наложените от публичния изпълнител запори върху банкови сметки и моторно превозно средство с Постановление изх. № С170022-022-0059990/21.10.2017 г. нямат характер на обезпечителни мерки по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК, а представляват същински действия по принудително изпълнение по чл. 215, ал. 1, т. 1–3 във връзка с чл. 221, ал. 4 ДОПК, които прекъсват давността съгласно чл. 172, ал. 2 ДОПК. Позовавайки се на мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по т. д. № 8/2019 г. на ОСС на ВАС и

съдебна практика на АССГ, жалбоподателят поддържа, че след прекъсването от 16.11.2017 г. е започнал да тече нов петгодишен давностен срок, който, ведно с удължаването от 59 дни по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ЗМДВИП), е изтекъл окончателно на 14.01.2023 г. за задълженията по позиции 1–16. Твърди се, че последващото действие – Постановление изх. № С230022-022-0012937/20.02.2023 г. за запор на банкова сметка в „Централна кооперативна банка“ АД, е предприето след изтичане на давността и не може да възстанови погасените вземания, а по отношение на задълженията по позиции 17–19 това постановление е съобщено на длъжника едва на 18.09.2023 г., след изтичане на срока на 01.03.2023 г., поради което не е породило прекъсващ ефект. За лихвените вземания се претендира самостоятелно прилагане на тригодишната давност по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД за периодите до 05.08.2023 г., преди влизането в сила на чл. 171, ал. 3 ДОПК, в размер на 507,89 евро. Моли се за отмяна на оспореното решение и потвърденото разпореждане в частта относно позиции 1–19 в общ размер 2 504,88 евро (главници 1 189,48 евро и лихви 1 315,40 евро), евентуално за отмяна относно позиции 1–16 в размер на 2 230,32 евро, връщане на преписката на публичния изпълнител за прекратяване на производството и отписване на задълженията, както и присъждане на направените по делото разноски в общ размер на 605,11 евро.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Й., оспорва жалбата в съдебно заседание и в депозирани писмени бележки, като моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Поддържа изцяло изводите в оспореното решение, че с постановленията от 21.10.2017 г. и 20.02.2023 г. са наложени обезпечителни мерки по чл. 195 и сл. ДОПК, които са спрели давностния срок на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК от момента на получаване на запорните съобщения от третите задължени лица, независимо от датата на връчване на длъжника. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, след като прецени събраните по делото писмени доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Срещу жалбоподателя Р. Б. Т. е образувано изпълнително дело № 22150008891/2015 г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С. за събиране на установени и изискуеми публични вземания. По изпълнителното дело е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 008891/2015/000001/13.02.2015 г., връчено лично на длъжника на 16.11.2017 г.

С Разпореждане за присъединяване с изх. № С170022-105-0244728/21.10.2017 г. на основание чл. 217 ДОПК към изпълнителното дело са присъединени публични задължения на лицето, установени по подадени декларации образец 6, както следва:

1. Вземания със срок за доброволно плащане през 2016 г. (позиции 1–16):

- Позиция 1: ДОО по декларация обр. 6 № 220021600844679/26.01.2016 г. за период 01.12.2015 г. – 31.12.2015 г., с падеж 25.01.2016 г.: главница 19,49 евро (38,12 лв.), лихва 22,16 евро (43,34 лв.);

- Позиция 2: УПФ по декларация обр. 6 № 220021600844679/26.01.2016 г. за период 01.12.2015 г. – 31.12.2015 г., с падеж 25.01.2016 г.: главница 5,51 евро (10,78 лв.), лихва 6,27 евро (12,26 лв.);

- Позиция 3: здравно осигуряване (ЗО) по декларация обр. 6 № 220021600844679/26.01.2016 г. за период 01.12.2015 г. – 31.12.2015 г., с падеж 25.01.2016 г.: главница 24,27 евро (47,47 лв.), лихва 27,60 евро (53,98 лв.);

- Позиция 4: данък върху доходите от трудови правоотношения по декларация обр. 6 № 220021600844681/26.01.2016 г. за период 01.12.2015 г. – 31.12.2015 г., с падеж 25.01.2016 г.: главница 172,18 евро (336,75 лв.), лихва 195,81 евро (382,97 лв.);

- Позиция 5: ЗО по декларация обр. 6 № 220021601806127/25.02.2016 г. за период 01.01.2016 г. – 31.01.2016 г., с падеж 25.02.2016 г.: главница 12,27 евро (24,00 лв.), лихва 13,85 евро (27,09 лв.);

- Позиция 6: ДОО по декларация обр. 6 № 220021601806127/25.02.2016 г. за период 01.01.2016 г. – 31.01.2016 г., с падеж 25.02.2016 г.: главница 8,14 евро (15,92 лв.), лихва 9,19 евро (17,97 лв.);

- Позиция 7: УПФ по декларация обр. 6 № 220021601806127/25.02.2016 г. за период 01.01.2016 г. – 31.01.2016 г., с падеж 25.02.2016 г.: главница 2,30 евро (4,50 лв.), лихва 2,60 евро (5,08 лв.);

- Позиция 8: данък върху доходите по декларация обр. 6 № 220021601806130/25.02.2016 г. за период 01.01.2016 г. – 31.01.2016 г., с падеж 25.02.2016 г.: главница 53,46 евро (104,56 лв.), лихва 60,34 евро (118,01 лв.);

- Позиция 9: УПФ по декларация обр. 6 № 220021602500449/21.03.2016 г. за период 01.02.2016 г. – 29.02.2016 г., с падеж 25.03.2016 г.: главница 6,03 евро (11,79 лв.), лихва 6,76 евро (13,22 лв.);

- Позиция 10: ЗО по декларация обр. 6 № 220021602500449/21.03.2016 г. за период 01.02.2016 г. – 29.02.2016 г., с падеж 25.03.2016 г.: главница 11,68 евро (22,84 лв.), лихва 13,09 евро (25,60 лв.);

- Позиция 11: ДОО по декларация обр. 6 № 220021602500449/21.03.2016 г. за период 01.02.2016 г. – 29.02.2016 г., с падеж 25.03.2016 г.: главница 21,33 евро (41,72 лв.), лихва 23,90 евро (46,74 лв.);

- Позиция 12: данък върху доходите по декларация обр. 6 № 220021602500451/21.03.2016 г. за период 01.02.2016 г. – 29.02.2016 г., с падеж 25.03.2016 г.: главница 13,46 евро (26,32 лв.), лихва 15,08 евро (29,49 лв.);

- Позиция 13: ЗО по декларация обр. 6 № 220021603258894/13.04.2016 г. за период 01.01.2015 г. – 31.12.2015 г., с падеж 03.05.2016 г.: главница 206,15 евро (403,19 лв.), лихва 228,77 евро (447,44 лв.);

- Позиция 14: УПФ по декларация обр. 6 № 220021603258894/13.04.2016 г. за период 01.01.2015 г. – 31.12.2015 г., с падеж 03.05.2016 г.: главница 128,85 евро (252,01 лв.), лихва 142,99 евро (279,66 лв.);

- Позиция 15: ДОО по декларация обр. 6 № 220021603258894/13.04.2016 г. за период 01.01.2015 г. – 31.12.2015 г., с падеж 03.05.2016 г.: главница 329,84 евро (645,11 лв.), лихва 366,02 евро (715,87 лв.);

- Позиция 16: данък върху доходите по декларация обр. 6 № 220021603917370/25.04.2016 г. за период 01.03.2016 г. – 31.03.2016 г., с падеж 25.04.2016 г.: главница 38,32 евро (74,95 лв.), лихва

42,61 евро (83,34 лв.);

всичко за позиции 1–16: главница 1 053,28 евро (2 060,04 лв.), лихва 1 177,04 евро (2 302,09 лв.), общо 2 230,32 евро (4 362,13 лв.).

2. Вземания със срок за доброволно плащане през 2017 г. (позиции 17–19):

- Позиция 17: ДОО по декларация обр. 6 № 220021701016100/02.02.2017 г. за период 01.01.2016 г. – 31.12.2016 г., с падеж 02.05.2017 г.: главница 68,40 евро (133,78 лв.), лихва 69,51 евро (135,95 лв.);

- Позиция 18: ЗО по декларация обр. 6 № 220021701016100/02.02.2017 г. за период 01.01.2016 г. – 31.12.2016 г., с падеж 02.05.2017 г.: главница 28,51 евро (55,76 лв.), лихва 29,05 евро (56,82 лв.);

- Позиция 19: УПФ по декларация обр. 6 № 220021701016100/02.02.2017 г. за период 01.01.2016 г. – 31.12.2016 г., с падеж 02.05.2017 г.: главница 39,29 евро (76,84 лв.), лихва 39,80 евро (77,84 лв.);

всичко за позиции 17–19: главница 136,20 евро (266,38 лв.), лихва 138,36 евро (270,61 лв.), общо 274,56 евро (536,99 лв.).

Общият размер на процесните публични задължения по позиции 1–19 възлиза на 2 504,88 евро (4 899,12 лв.), от които 1 189,48 евро (2 326,42 лв.) главници и 1 315,40 евро (2 572,70 лв.) лихви, изчислени към 05.06.2026 г.

За обезпечаване на публичните задължения по изпълнителното дело публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0059990/21.10.2017 г. на основание чл. 200, чл. 201 и чл. 202 във връзка с чл. 195, ал. 1–3 ДОПК, с което е наложил запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника в „Първа инвестиционна банка“ АД, „Уникредит Булбанк“ АД и „Стопанска и инвестиционна банка“ АД до размер на 19 313,30 евро (37 773,74 лв.), както и запор върху лек автомобил „A. R.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Видно от приложените по административната преписка доказателства, Запорното съобщение към постановлението е връчено на „Първа инвестиционна банка“ АД на 23.10.2017 г. в 15:00 ч., като банката е потвърдила налагането на запора с писмо изх. № 1/3-97829/23.10.2017 г. Запорното съобщение относно лекия автомобил е получено от отдел „Пътна полиция“ при СДВР и запорът е наложен и отразен в информационния масив на МВР на 25.10.2017 г. Постановлението за налагане на обезпечителни мерки, Разпореждането за присъединяване и Съобщението за доброволно изпълнение са връчени лично на длъжника на 16.11.2017 г., удостоверено с разписка № 170022-РЗЛ-0012179.

С последващо Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С230022-022-0012937/20.02.2023 г., издадено на основание чл. 200 и чл. 202 във връзка с чл. 195, ал. 1–3 ДОПК, публичният изпълнител е наложил запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника в „Централна кооперативна банка“ АД до размер на 14 233,50 евро (27 838,31 лв.). Запорното съобщение е връчено на банката на 20.02.2023 г. в 11:36 ч., като банката е уведомила публичния изпълнител за наложения запор. Постановлението е съобщено на длъжника

по електронен път на 18.09.2023 г. Няма данни наложените обезпечителни мерки да са били обжалвани по реда на чл. 197 ДОПК или отменяни.

На 29.06.2026 г. жалбоподателят е подал Искане с вх. № С260022-000-0365320 за погасяване по давност на публични задължения по изпълнителното дело със срок за доброволно плащане до 31.12.2020 г. С Разпореждане изх. № С260022-137-0002924/20.07.2026 г. публичният изпълнител е погасил по давност задължение за глоба по фиш от 2017 г., а за останалите публични задължения по процесните позиции 1–19 е постановил отказ за прекратяване на принудителното събиране поради изтекла давност, с мотив, че давността е спряна с налагането на обезпечителните мерки по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК.

С Решение № ПИ-272/28.07.2026 г. директорът на ТД на НАП – С. е оставил без уважение подадената по административен ред жалба на Р. Б. Т. срещу разпореждането за отказ, като е приел, че наложените запори по сметки и МПС представляват обезпечителни мерки, които спират давността от момента на връчване на запорните съобщения на третите лица, както и че десетгодишната давност не е изтекла.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в предвидения в чл. 268, ал. 1 ДОПК 7-дневен преклузивен срок, от надлежна страна – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, след изчерпване на фазата на задължителния административен контрол по чл. 266 ДОПК и при наличие на правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореното Решение № ПИ-272/28.07.2026 г. е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл. 267, ал. 1 ДОПК – директор на ТД на НАП – С., в установената от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК. Потвърденото с него Разпореждане изх. № С260022-137-0002924/20.07.2026 г. също е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 и чл. 226, ал. 1 ДОПК – публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. В административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Спорът по делото е изцяло материалноправен и се концентрира върху въпроса дали процесните публични задължения по позиции 1–19 са погасени по давност съгласно чл. 171 от ДОПК.

Съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Съгласно чл. 171, ал. 2 ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на съответната начална година, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в изрично изброените от закона хипотези.

И. на погасителната давност за публични вземания е уреден цялостно и самостоятелно в Дял четвърти, Глава двадесет и втора от ДОПК. В чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК законодателят

императивно е предвидил, че давността спира с налагането на обезпечителни мерки. Съгласно чл. 172, ал. 2 ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като от прекъсването започва да тече нова давност (ал. 3).

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че издадените от публичния изпълнител постановления за налагане на запор представляват действия по същинско принудително изпълнение, прекъсващи давността, а не обезпечителни мерки, спиращи същата. ДОПК изрично разграничава производството по налагане на обезпечителни мерки (Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“) от способите и действията по същинското принудително събиране (Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“). Съгласно чл. 195, ал. 1 ДОПК подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, а според ал. 3, т. 2 от същия член обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител включително и след получаване на изпълнителното основание, когато обезпечение липсва или не е достатъчно. Нормата на чл. 198, ал. 1, т. 1–3 ДОПК изрично посочва запора върху движими вещи и вземания като вид обезпечителна мярка. Законодателят в чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК не поставя ограничение относно етапа, на който се налага обезпечителната мярка – преди или след образуване на изпълнителното дело, нито изключва спиращия ефект на запорите, наложени в рамките на висящо изпълнително производство с цел обезпечаване на събирането.

Позоваването на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по т. д. № 8/2019 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС е неоснователно и почива на неправилно тълкуване на акта. Предмет на тълкувателното дело са единствено въпросите дали образуването на изпълнително дело по чл. 220, ал. 1 ДОПК и изпращането на съобщение за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК прекъсват давността. ВАС е приел, че тези две действия имат подготвителен и уведомителен характер и не представляват същински действия по принудително изпълнение, поради което не прекъсват давността. Тълкувателният акт по никакъв начин не отрича и не дерогира самостоятелния законов ефект на наложените обезпечителни мерки по чл. 195 и сл. ДОПК като спиращо давността основание по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК.

Съгласно специалната разпоредба на чл. 202, ал. 1 ДОПК, запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. Аналогично, съгласно чл. 201, ал. 3 ДОПК, запорът върху моторно превозно средство се налага чрез изпращане на съобщение до органите на МВР и поражда действие от момента на получаването му и отразяването в регистъра. Правното действие на запора настъпва по силата на самия закон спрямо третите лица и имуществото на длъжника от часа и деня на връчване на запорното съобщение на съответната институция. Личното връчване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки на длъжника има значение единствено за поставяне началото на срока за обжалването му по чл. 197 ДОПК (като съгласно чл. 197, ал. 6 ДОПК жалбата не спира изпълнението на мярката), но не представлява конститутивен елемент за възникване на обезпечителния ефект и съответно за спирането на давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК. Ирелевантно за валидното действие на запора е и обстоятелството дали по запорираната сметка към момента на получаване на съобщението е имало налични авоари, тъй като запорът обхваща не само наличните, но и бъдещите постъпващи суми.

Прилагайки тези правила към фактите по делото, съдът констатира следното:

1. Относно вземанията по позиции 1–16 (със срок за плащане през 2016 г.):

Петгодишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК за тези задължения е започнал да тече на 01.01.2017 г. и при липса на спиращи или прекъсващи обстоятелства би изтекъл на 01.01.2022 г. Преди изтичането на този срок, с Постановление изх. № С170022-022-0059990/21.10.2017 г. са наложени обезпечителни мерки – запор на сметки в „Първа инвестиционна банка“ АД (наложен на 23.10.2017 г. в 15:00 ч.) и запор на лек автомобил (наложен на 25.10.2017 г. в КАТ-СДВР). С фактическото налагане на тези мерки през октомври 2017 г. петгодишният давностен срок е спрял да тече на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК. По делото няма доказателства наложените запори да са били отменени или основанието за спиране да е отпаднало, поради което давността е останала спряна и петгодишният срок не е изтекъл.

2. Относно вземанията по позиции 17–19 (със срок за плащане през 2017 г.):

Петгодишният давностен срок за задълженията по позиции 17–19 е започнал да тече на 01.01.2018 г. По силата на § 29, т. 2 във връзка с § 52 от ПЗР на ЗМДВИП и § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето, давностните срокове по ДОПК са спрели да текат за периода от 24.03.2020 г. до 21.05.2020 г. включително (общо 59 дни), с което неизтеклият срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК се удължава с 59 дни и би изтекъл на 01.03.2023 г. Преди изтичането му, с Постановление изх. № С230022-022-0012937/20.02.2023 г. е наложен нов запор върху банкови сметки в „Централна кооперативна банка“ АД, получен и наложен от банката на 20.02.2023 г. в 11:36 ч. Налагането на тази обезпечителна мярка на 20.02.2023 г. валидно е спряло давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК преди крайния момент 01.03.2023 г., независимо че постановлението е съобщено на длъжника на по-късна дата.

3. Относно десетгодишната абсолютна давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК:

За задълженията със срок на плащане през 2016 г. абсолютният десетгодишен давностен срок е започнал да тече на 01.01.2017 г. С оглед спирането по § 29, т. 1 от ПЗР на ЗМДВИП този срок се удължава с 59 дни и изтича най-рано на 01.03.2027 г. За задълженията със срок на плащане през 2017 г. абсолютната давност изтича на 01.03.2028 г. Към датата на подаване на искането за давност (29.06.2026 г.), датата на разпореждането на публичния изпълнител (20.07.2026 г.) и постановяване на настоящото решение абсолютната десетгодишна давност не е изтекла за нито едно от процесните задължения.

4. Относно давността за лихвите:

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за прилагане на тригодишната давност по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД за лихвите. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК лихвите върху публичните вземания са публични държавни вземания. Като такива, тяхното събиране и погасяване се подчинява на специалния процесуален и материален ред на ДОПК, а не на общия граждански закон. Препращане към ЗЗД относно давността за публични вземания е недопустимо. Съгласно действащата разпоредба на **чл. 171, ал. 3 ДОПК** (в сила от 05.08.2023 г.), лихвите по публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на давностните срокове за главното

вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата. Тъй като давностният срок за главниците е спрян и не е изтекъл, не е изтекла погасителната давност и за начислените законни лихви.

По изложените съображения съдът намира, че публичният изпълнител и директорът на ТД на НАП – С. правилно са приложили материалния закон, като са отказали да прекратят принудителното събиране и да отпишат задълженията по позиции 1–19 по изпълнително дело № 22150008891/2015 г. Оспореното Решение № ПИ-272/28.07.2026 г. е законосъобразно, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена изцяло като неоснователна.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна. На основание чл. 161, ал. 1, изр. трето от ДОПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, § 2 от ДР на ДОПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, определено от съда с оглед обема на осъществената защита и фактическата сложност на делото в размер на **102,26 евро** (сто и две евро и двадесет и шест евроцента).

Воден от горното и на основание чл. 268, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 80 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Р. Б. Т.**, ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу **Решение № ПИ-272/28.07.2026 г.** на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане изх. № С260022-137-0002924/20.07.2026 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., за отказ от прекратяване на принудителното събиране поради изтекла давност на публични задължения по позиции 1–19 по изпълнително дело № 22150008891/2015 г.

ОСЪЖДА Р. Б. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на **Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С.** сумата в размер на **102,26 евро** (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК.